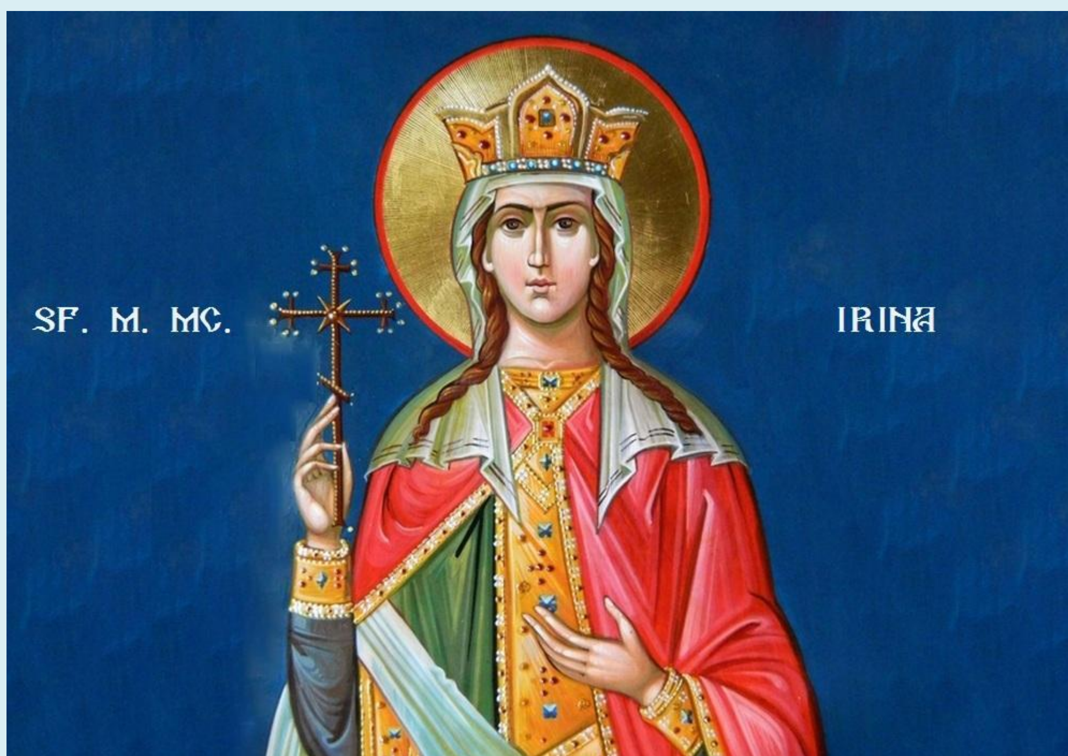
Acatistul Sfintei mari muceniţe Irina

(s.v. 5 mai / s.n. 18 mai)

Sfânta mare muceniţă Irina din Maghedon (s.v. 5 mai / s.n. 18 mai):

https://www.academia.edu/43115752/Sf%C3%A2nta_mare_muceni%C5%A3%C4%83_Irina_din_Maghedon_5_mai_

https://archive.org/details/sf.-irina

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-irina

***

Materiale despre Sfânta muceniţă Irina din Maghedon:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-mare-muc-Irina-din-Maghedon-(5-mai)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Irina+din+Maghedon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Irina+din+Maghedon

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Cu veselie duhovnicească să prăznuiască astăzi Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare pe făclia cea mult luminoasă, pe Sfânta slăvită fecioară Irina, care prin

strălucirea faptelor şi a cuvintelor ei, multora s-a făcut lumină pe care lăudând-o, cu evlavie aşa să-i strigăm: ***Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!***

Icosul 1

Îngerilor asemănându-te cu curăţia şi cu râvna, apostoleşte te-ai nevoit pentru dragostea Mirelui tău, Hristos multe scârbe şi osteneli ai răbdat şi cu dumnezeiescul dor după El ai murit pentru care şi noi, smeriţii cu evlavie pe tine te lăudăm aşa:
Bucură-te, mlădiţă cerească din vlăstarul lui Hristos;
Bucură-te, vlăstarule tânăr cu rod prea frumos;
Bucură-te, sământă aleasă şi mult roditoare;
Bucură-te, porumbiţă sfântă şi mult cuvântătoare;
Bucură-te, a multor suflete rază de mântuire;
Bucură-te, curată şi blândă mieluşea din turma lui Hristos;
Bucură-te, că învăţăturile tale multora au fost de folos;
Bucură-te, că prin strălucirea vieţii tale, Hristos S-a proslăvit;
Bucură-te, sământă cea bună cu rod însutit;
Bucură-te, a nemuritoarelor bucurii veşnică moştenitoare;
Bucură-te, a nevăzuţilor vrăjmaşi biruitoare;
Bucură-te, rază mult luminoasă a tainicului Soare;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 2

Văzând tatăl tău, împăratul Licinius, frumuseţea cu care înfloreai, ţi-a ridicat un turn şi acolo cu mare grijă ca pe un crin prea frumos te creştea, dar tu, înţeleaptă fecioară, cunoscând acolo pe Ziditorul lumii, I-ai cântat lauda: ***Aliluia!***

Icosul 2

Înţelegerea dumnezeiască a strălucit în inima ta, sfântă fecioară, când fericitul bătrân Apelian ţi-a tâlcuit taina celor trei păsări şi cu toată dorirea inimii te-ai supus proniei şi dumnezeeştii chemări pentru care, după cuviinţă te lăudăm:
Bucură-te, crin prea frumos, peste care Duhul Sfânt S-a odihnit;
Bucură-te, trandafirul cel prea gingaş, care în mijlocul crinilor ai înflorit;
Bucură-te, stea prea luminoasă care Biserica lui Hristos ai luminat;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos slava şi bogăţia cea muritoare ai defăimat;
Bucură-te, că spre veşnica slavă şi bucurie cu mare sârguinţă ai alergat;
Bucură-te, că din toată inima pe Mirele Hristos L-ai iubit;
Bucură-te, că pentru dragostea Lui în mare sfinţenie ai vieţuit;
Bucură-te, că pe Adevăratul Dumnezeu cu mare îndrăzneală L-ai propovăduit;

Bucură-te, că pe mincinoşii dumnezei foarte i-ai batjocorit;
Bucură-te, că sămânţa cea bună în lume o ai semănat;
Bucură-te, că prin credinţă, nădejde şi dragoste, pe Hristos, Mirele tău, L-ai urmat;
Bucură-te, că împreună cu fecioarele cele înţelepte în cămara nestricăciosului Mire ai intrat;
Bucură-te, crin prea frumos peste care Duhul Sfânt S-a odihnit;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 3
Puterea Ziditorului a toate din frumuseţea rânduielilor ai cunoscut-o, prea înţeleaptă fecioară şi foarte minunându-te de înţelepciunea cea neajunsă de minte ai strigat: ***Aliluia!***

Icosul 3
Având tu, fecioară, dascăl pe fericitul bătrân Apelian şi prin ale lui învăţături primind lumina, nu ai ascuns-o sub obroc, ci prin propovăduirea adevărului, pe mulţi de la slujirea de idoli i-ai chemat pentru care te rugăm, primeşte această cântare:
Bucură-te, că pronia Celui prea veşnic pe tine spre lumină te-a chemat;
Bucură-te, că minunată chemare spre tine s-a arătat;
Bucură-te, că trei păsări spre tine au venit;
Bucură-te, că acele păsări taina vieţii tale au închipuit;
Bucură-te, că şi corbul cel cu şarpele în cioc mâhnire şi ispită ţie îţi vestea;
Bucură-te, că pe sufletul tău cel tare aceasta nu-l înspăimânta;
Bucură-te, mireasă logodită de veşnicul Împărat;
Bucură-te, că pentru dragostea Lui multe necazuri ai răbdat;
Bucură-te, că prin a Lui putere şi dar pe corbul întunericului l-ai defăimat;
Bucură-te, porumbiţă a lui Hristos care pe şarpe l-ai călcat;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 4
Vifor de spaimă şi tulburare a cuprins inima împăratului Licinius, tatăl tău când te-a auzit pe tine, fiica sa, defăimând pe mincinoşii săi dumnezei şi mărturisind cu mare îndrăzneală pe Hristos, adevăratul Dumnezeu şi strigând: ***Aliluia!***

Icosul 4
Auzit-ai în vedenia somnului pe îngerul Domnului, Irina numindu-te pe tine, în loc de Penelopia şi ai primit cu bucurie schimbarea numelui tău, urmând voii Celui ce te-a chemat pentru care şi noi zicem aşa:
Bucură-te, fecioară aleasă de Mirele-Cuvântul;
Bucură-te, cea chemată spre nestricăcioasă nuntă;

Bucură-te, că îngerul a fost trimis spre a ta chemare;
Bucură-te, că şi numele tău ţi l-a schimbat, spre a multora mirare;
Bucură-te, că, prin schimbarea numelui, lui Petru te-ai asemănat;
Bucură-te, că Timotei, preotul taina credinţei te-a învăţat;
Bucură-te, că acest bătrân apostol pe tine te-a botezat;
Bucură-te, că prin sfătuirea dumnezeiescului Timotei, adâncul învăţăturilor tale s-a luminat;
Bucură-te, că de la sfinţitul preot binecuvântare ai luat;
Bucură-te, că după luminare ziua şi noaptea întru rugăciuni petreceai;
Bucură-te, că pe Mirele Hristos îl slavosloveai;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 5
Stea înţelegătoare de dimineaţă te-ai arătat, sfântă fecioară, multe suflete luminând şi către Soarele dreptăţii povăţuindu-le, le-ai învăţat a-I cânta Lui această laudă: ***Aliluia!***

Icosul 5
Văzând vechiul vrăjmaş al firii omeneşti că prin tine, aleasă fecioară, din multe cetăţi şi inimi va fi alungat, se împotrivea ţie spre a nu intra în cetatea Macedoniei iar tu, cu arma crucii într-armându-te, veneai. Auzi-ne şi pe noi, care cu smerenie te lăudăm:
Bucură-te, că din turn pogorându-te spre cetate ai plecat;
Bucură-te, că în cetatea Macedoniei cu mare cinste ai intrat;
Bucură-te, că diavolul văzându-te, foarte a strigat;
Bucură-te, că tu cu puterea lui Hristos l-ai certat;
Bucură-te, căci cu numele lui Hristos l-ai legat;
Bucură-te, că a spune “cine eşti” l-ai întrebat;
Bucură-te, că după ce a spus, cu hotărâre i-ai poruncit;
Bucură-te, căci cu puterea lui Hristos din cetate l-ai izgonit;
Bucură-te, că diavolul văzându-se biruit a fugit;
Bucură-te, că asupra ta alte rele a uneltit;
Bucură-te, că şi tu cu pavăza credinţei te-ai într-armat;
Bucură-te, că toate uneltirile lui foarte le-ai sfărâmat;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 6
Mărturisit-ai cu mare îndrăzneală numele lui Hristos înaintea împăratului Licinius, tatăl tău şi arătându-i a sa rătăcire, l-ai învăţat pe el a cânta laudă adevăratului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6
Strălucit-a mai mult lumina adevărului în inima maicii tale, împărăteasa Licinia şi a început a mustra pe împăratul Licinius pentru a sa orbire. Iar el foarte mâniindu-se, spre chinuire pe tine, fiica sa, te-a dat pentru care noi te întâmpinăm cu aceste cântări:
Bucură-te, că pentru a sa nedumerire pe împăratul Licinius l-ai mustrat;
Bucură-te, că pentru mărturisirea adevărului, de tatăl tău la chinuri ai fost dată;
Bucură-te, că sub picioarele unor cai sălbatici ai fost aruncată;
Bucură-te, că a ta moarte de tatăl tău era aşteptată;
Bucură-te, că în aceste munci cu suflet viteaz ai intrat;
Bucură-te, că prin unul din aceşti cai minune s-a arătat;
Bucură-te, că dezlegându-se calul, asupra împăratului cu furie s-a aruncat;
Bucură-te, că mâna dreaptă a împăratului, calul cu dinţii a scos-o;
Bucură-te, că din această rană împăratul mort a rămas;
Bucură-te, că acest cal a vorbit cu glas omenesc;
Bucură-te, că prin vorbirea dobitocului, Dumnezeu S-a proslăvit;
Bucură-te, că "porumbiţă a lui Hristos" calul pe tine te-a numit;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 7
Vrând să arăţi, o, porumbiţă a lui Hristos, nerăutatea inimii tale, ai făcut rugăciune cu multă căldură a inimii şi ai înviat pe împăratul, tămăduindu-i mâna lui; iar el, înviind, cu trei mii de oameni a crezut în Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 7
Arătatu-te-ai, sfântă fecioară, cu mare îndrăzneală şi înaintea împăratului Sedechie, care după tatăl tău luase împărăţia şi a lui necredinţă tu, fecioară, ai numit-o fărădelege. Iar el, de furie umplându-se, cu felurite munci pe tine te-a chinuit pentru care te rugăm, primeşte aceste smerite cântări:
Bucură-te, că în groapa cu şerpi te-a aruncat, pentru mărturisirea Domnului Hristos;
Bucură-te, că dintre târâtoarele veninoase, cu puterea lui Hristos, sănătoasă din groapă ai ieşit;
Bucură-te, că ieşind de acolo, pe nebunul împărat cu gheena l-ai îngrozit;
Bucură-te, că el, nesuferind mustrarea, foarte s-a sălbaticit;
Bucură-te, căci cu ferăstrăul a poruncit să fii tăiată;
Bucură-te, că şi ferăstrăul sfărâmându-se, ai rămas nevătămată;
Bucură-te, că alt ferăstrău muncitorii spre tăierea ta au adus;
Bucură-te, că şi pe acela, cu puterea lui Hristos, l-ai distrus;
Bucură-te, că trupul tău cel curat cu al treilea ferăstrău l-au tăiat;

Bucură-te, că acum sângele tău cel feciorelnic pământul l-a adăpat;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 8

Văzând păgânul împărat că a reuşit cu al treilea ferăstrău să taie feciorelnicul tău trup, râzând a început a huli pe Hristos, iar tu, înţeleaptă şi vitează fecioară, în acele dureri, slavă ai dat lui Dumnezeu-Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 8

Cu totul întru mare frică şi spaimă s-a întors bucuria împăratului, atunci când odată cu hula lui, tunete şi fulgere din cer s-au pogorât şi pe mulţi din cei necredincioşi a omorât; pentru care şi noi, slăvind pe Dătătorul minunilor, către tine, sluga Sa cea înţeleaptă, zicem aşa:
Bucură-te, că peste cei ce te tăiau cu ferăstrăul, pedeapsă de sus a venit;
Bucură-te, că deodată căzând la pământ rău au pierit;
Bucură-te, că nebunul împărat, de frică fiind cuprins, la palat a fugit;
Bucură-te, că piatra cea mare de pe pieptul tău au aruncat-o jos;
Bucură-te, că rana trupului tău s-a vindecat;
Bucură-te, că apoi, de acolo de jos, sănătoasă te-ai ridicat;
Bucură-te, că toate aceste minuni, de cei ce erau de faţă au fost văzute;
Bucură-te, că prin a lor vedere, opt mii de suflete au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos;
Bucură-te, că aceasta văzând-o şi nelegiuitul împărat s-a tulburat;
Bucură-te, că de roata unei mori pe tine strâns te-a legat;
Bucură-te, că roata morii, oprindu-se, nemişcată a rămas;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 9

Toată adunarea poporului, văzând aceste minuni, cu furie s-a ridicat împotriva blestematului împărat, cu pietre asupra lui aruncând şi strigând “Mare este Dumnezeul Irinei!” şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul 9

Ritoricească cântare de laudă se cade a aduce ţie, Sfântă mare muceniţă Irina, căci multă vistierie duhovnicească pentru Împăratul cerurilor ai adunat prin lumina propovăduirii tale. Dar noi, nepricepându-ne, în loc de cele cuviincioase, prin sărace cuvinte îţi zicem aşa:
Bucură-te, că pe Sedechie împăratul l-ai ruşinat;
Bucură-te, că şi împotriva lui Sabeh împăratul, cu rugăciunea te-ai într-armat;
Bucură-te, că pe Sabeh şi oştile lui cu orbirea i-ai lovit;

Bucură-te, că Sabeh, tiranul împărat, înfuriat foarte asupra ta s-a pornit;
Bucură-te, că pe tine, legată în obezi te-a băgat în închisoare;
Bucură-te, că acolo venind Hristos, Mirele tău, te-a veselit cu a Sa arătare;
Bucură-te, că “fiica Sa” Domnul numindu-te, foarte te-ai bucurat;
Bucură-te, că după închisoare, cu cuie ascuţite picioarele tale păgânii le-au spart;
Bucură-te, că un sac de nisip în spate ai purtat;
Bucură-te, căci cu acele cuie în picioare, cinci stadii de loc ai umblat;
Bucură-te, că în această călătorie, tu pe Dumnezeul slavei îl slavosloveai;
Bucură-te, că pe îngerii Domnului împreună cu tine i-ai văzut pe când călătoreai;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 10

Văzând Atotputernicul toate chinurile tale şi voind să facă izbăvirea ta, roaba Lui cea vrednică, a trimis un înger al Său care cu toiagul a despicat pământul şi îndată a înghiţit pe cei care te chinuiau; iar tu, răbdătoare de chinuri, ai dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 10

Ziditorul tuturor zidirilor, a celor simţite şi a celor gândite, iarăşi a trimis pe îngerul Său spre ajutor ţie, care cu a sa venire, zece mii din cei necredincioşi cu năprasnică moarte i-a omorât. Pentru care şi noi, slăvind pe Dumnezeul izbândirii tale, pe tine te lăudăm aşa:
Bucură-te, că îngerul Domnului pe împăratul Sabeh l-a pierdut;
Bucură-te, că după a lui pierzare, zece mii de suflete în Hristos au crezut;
Bucură-te, că, prin a ta rugăciune, pe tânărul cel mort la viaţă l-ai întors;
Bucură-te, că în cetatea Macedoniei, cincizeci de mii la Hristos ai adus;
Bucură-te, că Timotei preotul, această mulţime a botezat;
Bucură-te, că de la Macedonia, spre cetatea Caliopi ai plecat;
Bucură-te, că acolo pe Numerian împăratul l-ai mustrat;
Bucură-te, că şi acest tiran spre a te munci s-a pornit;
Bucură-te, că aici ai fost aruncată în trei boi de aramă încinsă;
Bucură-te, că şi din aceste chinuri ai ieşit biruitoare;
Bucură-te, căci cu tine în munci era mâna lui Dumnezeu cea tare;
Bucură-te, că prin al Lui ajutor multora le-ai făcut spaimă şi mirare;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 11

Împăratul veacurilor şi Dumnezeul puterilor minune prea slăvită a arătat, căci al treilea bou de aramă, în care se pregătea arderea şi în care ai fost aruncată, pornindu-se din loc ca unul viu, a mers cale ca la jumătate de stadie şi acolo, des-

făcându-se bucăţi, cu mare sunet pe tine, slăvită fecioară, sănătoasă jos te-a lăsat. Iar poporul, aceasta văzând şi pe adevăratul Dumnezeu cunoscând, a strigat: ***Aliluia!***

Icosul 11

Făclie duhovnicească cu multe raze în lume ai strălucit şi întunericul slujirii de idoli foarte l-ai risipit şi mulţime mare de suflete le-ai adus la cunoştinţa Dumnezeului cel adevărat. Pentru care cu credinţă te lăudăm, zicând:
Bucură-te, că îngerul Domnului a pierdut pe necredinciosul împărat Numerian;
Bucură-te, că iarăşi zeci de mii de suflete s-au botezat;
Bucură-te, că eparhului Babodan spre chinuire trimisă ai fost;
Bucură-te, că acolo focul grătarului l-ai suferit pentru Hristos;
Bucură-te, că din această chinuire sănătoasă, cu darul lui Hristos, ai scăpat;
Bucură-te, că eparhul Babodan, cunoscând pe Dumnezeu, cu mult popor s-a botezat;
Bucură-te, că după încreştinarea lui Babodan, spre cetatea Memsevriei ai plecat;
Bucură-te, că şi acolo pe Savorie împăratul l-ai biruit;
Bucură-te, că din a lui poruncă ostaşii cu sabia te-au tăiat;
Bucură-te, că Hristos-Viaţa pe tine din morţi te-a înviat;
Bucură-te, că în cetatea Memsevriei după înviere te-ai arătat;
Bucură-te, că acolo Evanghelia lui Hristos şaptezeci de zile ai predicat;
Bucură-te, că văzând aceasta, Savorie împăratul, cu tot poporul crezând în Hristos s-au botezat;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 12

Vrând tu, o, fericită fecioară, să cercetezi pentru ultima oară pe părinţii tăi şi părăsind Memsevria şi întorcându-te către Macedonia, cetatea ta, ai găsit adormit pe fericitul tău tată şi plângând ai cântat lui Dumnezeu laudă: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântare şi slavoslovie cânţi acum lui Dumnezeu-Hristos, Mirele tău, în Biserica Sa cea biruitoare şi în soborul fecioarelor celor înţelepte te veseleşti. Adu-ţi aminte şi de noi, cei păcătoşi şi smeriţi, care ne rugăm cu umilinţă către tine, lăudându-te aşa:
Bucură-te, că la Memsevria puţine zile ai vieţuit;
Bucură-te, că de acolo la cetatea ta ai venit;
Bucură-te, că de acolo un nor pe tine te-a răpit;
Bucură-te, că pe acel nor la cetatea Efesului ai sosit;
Bucură-te, că acolo în linişte întru Domnul te-ai săvârşit;

Bucură-te, că într-un mormânt nou, bătrânul Apelian pe tine te-a îngropat;
Bucură-te, că a patra zi, sfântul tău trup în mormânt nu s-a mai aflat;
Bucură-te, că Mirele tău cel fără de moarte, pe pământ pe tine te-a prea slăvit;
Bucură-te, că în cămara Sa cea de Mire, pe tine, mireasa Sa, te-a primit;
Bucură-te, că pentru dragostea Lui multe chinuri ai suferit;
Bucură-te, căci cu învăţăturile tale multe suflete ai luminat;
Bucură-te, că pentru turma Păstorului cel mare, multe oi cuvântătoare ai adunat;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 13 (de trei ori)
O, Sfântă slăvită mare muceniţă a lui Hristos, Irina, auzi-ne pe noi păcătoşii şi smeriţii cei ce alergăm cu credinţă către tine; fii mijlocitoare pentru noi, nevrednicii, care prin tine cerem ajutorul lui Dumnezeu; ajută-ne nouă, prin sfintele tale rugăciuni, la vremea sfârşitului nostru şi în ziua Judecăţii de apoi, ca, fiind mântuiţi, împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu în veci lauda: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

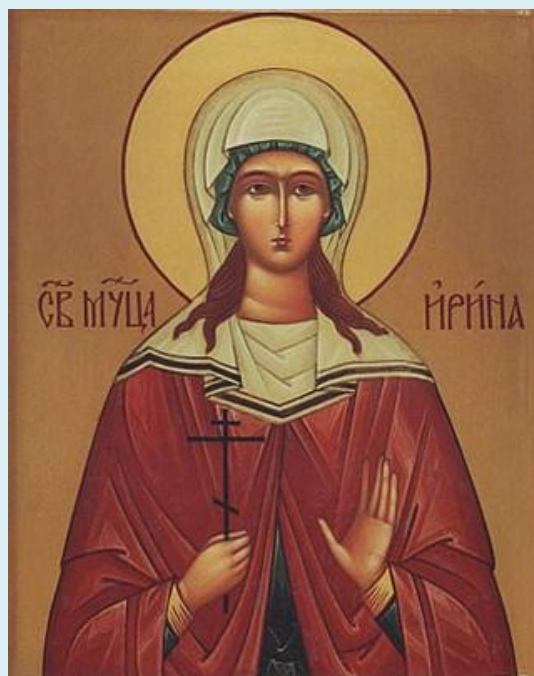
Icosul 1
Îngerilor asemănându-te cu curăţia şi cu râvna, apostoleşte te-ai nevoit pentru dragostea Mirelui tău, Hristos multe scârbe şi osteneli ai răbdat şi cu dumnezeiescul dor după El ai murit pentru care şi noi, smeriţii, cu evlavie pe tine te lăudăm aşa:
Bucură-te, mlădiţă cerească din vlăstarul lui Hristos;
Bucură-te, vlăstarule tânăr cu rod prea frumos;
Bucură-te, sământă aleasă şi mult roditoare;
Bucură-te, porumbiţă sfântă şi mult cuvântătoare;
Bucură-te, a multor suflete rază de mântuire;
Bucură-te, curată şi blândă mieluşea din turma lui Hristos;
Bucură-te, că învăţăturile tale multora au fost de folos;
Bucură-te, că prin strălucirea vieţii tale, Hristos S-a proslăvit;
Bucură-te, sământă cea bună cu rod însutit;
Bucură-te, a nemuritoarelor bucurii veşnică moştenitoare;
Bucură-te, a nevăzuţilor vrăjmaşi biruitoare;
Bucură-te, rază mult luminoasă a tainicului Soare;
Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!

Condacul 1
Cu veselie duhovnicească să prăznuiască astăzi Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare pe făclia cea mult luminoasă, pe Sfânta slăvită fecioară Irina, care prin strălucirea faptelor şi a cuvintelor ei, multora s-a făcut lumină pe care lăudând-o,

cu evlavie aşa să-I strigăm: ***Bucură-te, Sfântă slăvită mare muceniţă Irina, prea înţeleaptă fecioară!***

Apoi se zice această:

Rugăciune

Cu umilinţa inimii şi cu evlavie venim noi, păcătoşii şi săracii, către tine, Sfântă slăvită fecioară şi mare muceniţă Irina, albina lui Hristos cea mult lucrătoare, care pe cuvintele Sfântului Duh, cele luminate şi mai dulci decât mierea şi fagurele, pe buzele tale le-ai purtat şi prin a lor dulceaţă şi lumină multe suflete ai îndulcit şi ai luminat; auzi-ne şi pe noi, nevrednicii, cei întristaţi şi apăsaţi de conştiinţa mulţimii păcatelor noastre, care prin a noastră nesimţire şi lenevire, sporesc şi se întăresc şi ca o rugină veche, prin obişnuinţă, cheltuiesc şi strică în toată vremea tăria şi frumuseţea sufletelor noastre.

Şi de aceea, te rugăm pe tine, porumbiţa lui Hristos cea curată şi prea blândă, care prin sfântă neprihănire ai zburat de pe pământ către acoperământul cerescului Vultur, nu ne uita pe noi cei nemernici şi cu totul neputincioşi, care ne zbatem, zăcând jos în această vale a plângerii şi a ispitirii şi care îndrăznim a te pune pe tine mijlocitoare, sfântă fecioară, către prea bunul şi prea curatul tău Mire, Hristos.

Ia aminte la toţi cei care cu credinţă şi cu dragoste alergăm către tine la vreme de necaz şi de primejdii.

Ştim că tu ai mare îndrăzneală către Preabunul nostru Mântuitor, pentru a cărui dragoste ţi-ai pus sufletul tău, de aceea credem fără de îndoire că la toată cererea spre folosul nostru vei fi ascultată de Preamilostivul Dumnezeu, pe care roagă-L să ne povăţuiască pe noi pe calea mântuirii şi să ne sprijinească cu darul Său la vreme de ispite şi de încercări şi să ne acopere cu a Sa milă de toate primejdiile văzuţilor şi nevăzuţilor vrăjmaşi. Să ne trimită frica Sa în inimile noastre, ca prin ea să vieţuim cu trezvie şi cu luare aminte, spre a scăpa de veşnicele munci şi a dobândi bucuria cea necuprinsă de minte şi fără de margini şi să slăvim împreună cu tine, sfântă fecioară, pe Dumnezeul nostru, Cel închinat în Sfânta Treime: pe Tatăl, pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

***

În vremile acelea, când poporul trăia în întuneric şi în umbra morţii, prin închinarea la idoli păgâneşti, a început a străluci lumina sfintei credinţe prin propovăduirea apostolilor. Atunci era un împărat cu numele Liciniu, care vieţuia în cetatea ce se numea Maghedon. Acela avea împărăteasă de un nume cu sine, pe Licinia, care a născut o fiică şi a numit-o Penelopi. După ce a început a veni în vârstă, ca de şase ani, s-a arătat foarte frumoasă la faţă, încât pe multe fecioare le întrecea cu frumuseţea ei. Deci, tatăl ei a zidit pentru ea un stâlp, afară din cetate, departe, într-un loc frumos şi deosebit, care avea diferite camere, toate împodobite cu toată bunacuviinţa şi îndestulate cu multă bogăţie, în care erau: scaune, mese, sfeşnice, paturi şi toate vasele ferecate cu aur.

Pe acel stâlp a aşezat pe fiica sa, Penelopi, împreună cu treisprezece fecioare frumoase şi a adus acolo pe zeii săi de aur, ca să păzească pe fiica lui. După ce a închis-o acolo, până la vârsta cea desăvârşită, cuviincioasă nunţii, a pus lângă ea o cinstită bătrână, cu numele Caria, ca să-i fie învăţătoare, care şedea şi mânca împreună cu ea, fiind mai mare peste celelalte fecioare. A mai pus încă şi pe un bătrân, bărbat cinstit şi înţelept, cu numele Apelian, ca s-o înveţe carte în toate zilele. Acolo a petrecut astfel fecioara şase ani şi trei luni şi după al doisprezecelea an al vârstei ei, tatăl ei gândea s-o însoţească cu vreunul din cei mai luminaţi fii împărăteşti.

În acea vreme, fecioara, şezând pe stâlpul cel înalt în camera sa, un porumbel a zburat prin fereastra de la răsărit, având în cioc o ramură de măslin, pe care lăsând-o pe masă, a zburat afară. După un ceas a intrat înăuntru un vultur, aducând o cunună făcută din diferite flori, pe care lăsând-o pe masă, a zburat şi el afară. Pe altă fereastră a intrat un corb, aducând în cioc un şarpe mic, pe care l-a lăsat pe masă şi a zburat afară. Fecioara căuta spre acelea împreună cu învăţătoarea ei şi se minunau amândouă, nepricepând ce să fie aceste semne.

După ce Apelian, învăţătorul s-a suit la dânsele, la vremea sa, i-au spus lui cele ce văzuseră. ***Apelian, fiind creştin în ascuns şi mai înaintevăzător, a socotit în minte şi a zis către fecioară: "Ascultă, Penelopi, fiica împăratului, să ştii că porumbelul înseamnă obiceiul tău cel bun, adică blândeţea, alinarea şi întreaga înţelepciune feciorească; iar ramura de măslin înseamnă darul lui Dumnezeu, care, prin Botez, se va da ţie.***

Vulturul cel înalt înseamnă împărat biruitor, adică vei împărăţi peste patimi şi te vei înălţa prin gândirea ta la Dumnezeu şi vei birui pe vrăjmaşii nevăzuţi ca pe nişte păsări proaste. Iar cununa cea de flori este semn al răsplătirii, pe care, pentru nevoinţele tale, o vei lua de la împăratul Hristos în cereasca Lui împărăţie, unde ţi se găteşte cununa nestricăcioasă a slavei celei veşnice.

Iar corbul cu şarpele înseamnă vrăjmaşul diavol, care vrea să aducă asupra ta scârbă, mâhnire şi izgonire, ca un balaur cumplit. Deci, să ştii, o, fecioară, că Împăratul cel mare, Care stăpâneşte cerul şi pământul, vrea să te logodească, spre a-i fi mireasă Lui şi ai să suferi pentru Dânsul multe ispite".

Auzind fecioara o tâlcuire ca aceasta, a pus la inimă cuvintele lui Apelian şi a început cu dorinţă dumnezeiască a se bucura în inima ei. A doua zi s-a suit la dânsa pe stâlp tatăl ei, împăratul Liciniu, cu împărăteasa şi cu boierii, vrând s-o vadă şi s-o sfătuiască pentru nuntă. Văzând faţa ei strălucind ca raza luminii soarelui, s-a bucurat şi a zis către dânsa: "Iată, iubita mea fiică, ai ajuns acum la vremea nunţii. Deci, spune-mi, care fiu de împărat îţi este plăcut, ca să te logodesc cu dânsul?" Şi-i spuneau ei despre mulţi fii ai împăraţilor celor dimprejur.

Atunci ea a zis către dânsul: "Tată, dă-mi şapte zile să mă gândesc şi după aceea îţi voi răspunde".

Crezând tatăl cuvintele ei, s-a dus acasă. Atunci Penelopi, apropiindu-se de idoli, le-a zis: ***"De sunteţi zei, ascultaţi-mă pe mine. Tatăl meu vrea să mă logodească, iar eu aş fi voit să petrec întru feciorie, pentru că grijile vieţii sunt piedică pentru slava lui Dumnezeu. Deci, spuneţi-mi, oare să merg după bărbat sau nu?"***

Idolii cei muţi tăceau, fiind fără de suflet. Deci, scuipându-i, fecioara s-a întors spre răsărit şi căutând spre cer, a zis: ***"Dacă Tu eşti Dumnezeul cel adevărat, pe care galileenii te propovăduiesc, mă rog Ţie, arată-mi, este bine să-mi iau bărbat sau să petrec totdeauna în feciorie?"***

Fiind seară, a adormit şi a văzut în vedenie pe îngerul lui Dumnezeu, grăind către dânsa: "Penelopi, de acum nu te vei mai numi aşa, ci Irina şi vei fi multora scăpare şi paşnică adăpostire şi prin tine multe suflete omeneşti se vor mântui, întorcându-se la Dumnezeu. Numele tău va fi mare şi minunat în toată lumea, iar ceea ce ţi-a spus bătrânul Apelian de păsările văzute este adevărat, că Duhul lui Dumnezeu a grăit prin gura sa. Iată, va veni la tine în această noapte omul lui Dumnezeu, Timotei, cel ce de la Sfântul Pavel, Apostolul lui Hristos, a luat învăţătură şi preoţie şi poartă scrisorile lui. Acela te va boteza şi te va învăţa ce vei face". Zicând îngerul acestea, s-a făcut nevăzut.

Venindu-şi fecioara în sine, s-a umplut de bucurie şi aştepta venirea preotului. ***După puţină vreme a venit la stâlpul acela omul lui Dumnezeu, Timotei, povăţuindu-se de îngeri şi suindu-se pe acel stâlp, a fost primit cu bucurie de fecioară. Astfel, şezând el, o învăţa pe ea, pe povăţuitoarea ei şi pe toate slugile ei, care-l ascultau cu plăcere.*** După ce a învăţat-o din destul despre adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos şi despre Sfânta Credinţă cea întru Dânsul şi despre tainele creştineşti, ***a botezat-o în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh şi i-a pus numele Irina, în loc de Penelopi.***

Asemenea a botezat pe Caria, învăţătoarea ei şi pe toate celelalte slugi; iar pe Irina a făcut-o mireasa lui Hristos, ca să-şi păzească fecioria neîntinată până la sfârşitul său. Şi a întărit-o pe ea, să fie vitează întru nevoinţa cea pătimitoare, în care avea să intre pentru Domnul său Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, Mirele cel fără de moarte. După ce a învăţat-o din destul, a binecuvântat-o pe ea şi pe cele ce erau cu dânsa şi, dându-le scrisorile apostoleşti şi încredinţându-le darului lui Dumnezeu, s-a dus la locul său.

Fericită Irina împreună cu acele fecioare, ziua şi noaptea lăudau şi mulţumeau lui Dumnezeu şi se învăţau neîncetat de dânsa scrisorile apostoleşti. Iar pe zeii părinteşti cei de aur, i-a aruncat pe câte unul jos, zicând către dânşii: ***"De sunteţi zei, mântuiţi-vă singuri!"*** Căzând idolii de la o aşa înălţime pe pământ, se sfărâmau şi se risipeau ca praful; iar Sfânta batjocorea neputinţa lor şi se bucura întru Domnul său Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu.

După ce au trecut cele şapte zile, tatăl şi mama ei împreună cu boierii s-au suit pe stâlp la ea şi i-au zis de nuntă.

Iar ea le-a răspuns: "Cu adevărat să ştiţi că eu sunt roaba lui Hristos, în Care am crezut. Pe Acela L-am iubit, pentru că este Împărat ceresc şi veşnic şi Aceluia m-am făcut mireasă, ca unui Mire curat, nestricăcios şi fără de moarte;

iar alt bărbat nu voiesc să cunosc, nici nu mă voi închina altui dumnezeu, pentru că nu este alt dumnezeu afară de Acela. Nu vedeţi oare pierzania zeilor voştri, care, căzând la pământ prin fereastră, nu au putut să-şi ajute lor? Apoi cum vor fi ajutători vouă? Deşartă este nădejdea voastră, pe care o aveţi spre dânşii şi deşartă este osteneala şi cheltuiala voastră la idoli, pentru că aurul şi argintul se cădea a-l împărţi celor ce au trebuinţă săracilor, sărmanilor şi văduvelor. Iar voi, chemând lucrători, vă făuriţi zei fără de suflet şi aţi lipsit pe săraci de trebuinţele lor şi v-aţi făcut vrăjmaşi Dumnezeului Celui viu şi slugi ai diavolilor.

Până când vă veţi zbate ca o juncă neînvăţată, înjugată la jug? Cunoaşteţi pe adevăratul Dumnezeu şi înţelegeţi pe Cel ce poate a omorî şi a învia. Şi, când va străluci lumina lui Dumnezeu în inimile voastre, atunci va fugi de la voi diavolul, care trage pe oameni din lumină la întuneric şi îi scoate din cetatea lui Dumnezeu la pierzare şi îi mută din cei de-a dreapta la cei de-a stânga. Deci, voi mai întâi sîrguiţi-vă să fugiţi de dânsul, că amar este şi cumplit. Acela este satana, cel ce acoperă ochii inimilor voastre, ca să nu cunoaşteţi adevărul.

Mai ales către tine, o, părinte, îmi este îndreptat cuvântul, ca să cunoşti pe Dumnezeu cel ce a alcătuit toate cu cuvântul. Tu, când ai voit să zideşti acest stâlp pentru mine, ai pus la lucru mulţi oameni, căci erau trei mii şi cinci sute de lucrători şi trei sute de conducători şi abia în nouă luni au putut săvârşi această zidire. Iar Dumnezeul tuturor veacurilor, cu un cuvânt al Său a făcut cerul, soarele, luna şi stelele, lumina şi întunericul şi a numit lumina ziuă, iar întunericul l-a numit noapte.

A întemeiat greutatea pământului pe nimic, iar apelor le-a poruncit să curgă spre slujba noastră şi multe feluri de copaci au crescut. A aşezat vremile, anii şi lunile şi a făcut fiarele şi dobitoacele pământului, păsările cerului şi peştii în ape, iar la sfârşit a făcut pe om, cu preacuratele Sale mâini, luând ţărână din pământ şi l-a pus pe el stăpân a toată lumea, pe toate supunându-le sub picioarele lui. Toate acelea în şase zile le-a săvârşit Dumnezeu, prin Cuvântul Său, Care este Unul născut, Fiul, Iisus Hristos, Care fără de maică dintr-Însul S-a născut mai înainte de toţi vecii, Cel de o fiinţă şi de un ipostas cu Dânsul, Care, în anii cei mai de pe urmă, S-a întrupat fără de tată şi S-a născut din Curata şi pururea Fecioară, cu lucrarea Sfântului Duh şi cu oamenii a petrecut şi minuni fără de număr a făcut. Orbilor le-a dat vedere, pe cei bolnavi i-a curăţit, pe cei slăbănogi i-a ridicat şi pe morţi i-a înviat.

Pe Acesta iudeii L-au răstignit din zavistie, voind astfel singur a pătimi pentru mântuirea noastră. Dar, după moartea şi după îngroparea Sa, a înviat a treia zi, cu puterea dumnezeirii Sale şi S-a înălţat la cer şi a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, trimiţând Duhul Sfânt la sfinţii Săi ucenici. Pe aceia i-a trimis în toată lumea, ca să lumineze pe cei întunecaţi, să întoarcă pe cei rătăciţi şi să mântuiască pe cei pierduţi; pentru că voieşte ca toţi să se mântuiască şi nu va lipsi mila Lui spre neamul omenesc până în veac".

Acestea grăindu-le Sfânta, toţi o ascultau cu dulceaţă; apoi, luând împăratul şi împărăteasa pe iubita lor fiică, au adus-o în cetate. Aici au ieşit întru întimpinarea fiicei împăratului toate fetele cetăţii şi dănţuind, i se închinau ei. Tot poporul, alergând la locuri înalte, suindu-se pe ziduri şi pe case, îi cânta laude, fericind pe Penelopi fecioara cea frumoasă.

Deci, când s-a apropiat Sfânta Irina de palatele împărăteşti, a văzut diavolul, care striga către dânsa: "Nimic nu-ţi este de obşte ţie şi mie în cetatea aceasta, fecioară; du-te de la cetatea noastră, căci aici nu vieţuieşte nimeni din creştini".

Iar Sfânta i-a zis: ***"În numele lui Iisus Hristos îţi poruncesc ţie, ca să-mi spui cine eşti tu!"***

Iar el a zis: "Eu sunt demonul care petrec în idolul Apolon, învăţătorul desfrânării şi al prea desfrânării, ajutătorul vrăjitorilor, povăţuitorul tâlharilor, prieten al desfrânaţilor, făcător de glume al beţivilor, cel ce mă bucur de vărsările de sânge; sunt povăţuitor a toată nedreptatea şi minciuna şi tată a toată răutatea şi îţi zic să pleci din cetatea noastră, ca să nu pornesc asupra ta pe tatăl tău, aprinzându-l pe dânsul cu mânie spre a te ucide".
Acel glas al demonului mulţi l-au auzit, iar pe el nu l-au văzut. Deci, fericita fecioară l-a certat pe el, zicându-i: ***"Eu îţi poruncesc ţie: În numele lui Iisus Hristos, să ieşi din cetatea aceasta!"***

Şi cutremurându-se demonul, s-a făcut nevăzut. După aceasta diavolul a răzvrătit inima împăratului şi l-a pornit pe el cu mânie şi cu iuţime asupra fiicei sale şi chemând pe împărăteasă, i-a zis: "Ce am făcut, căci fiica noastră este amăgită? O, de n-aş fi zidit turnul acela; căci, vrând să păzesc pe fiica mea, am pierdut-o şi m-am lipsit de nădejdea mea".

Iar împărăteasa a zis către dânsul: "Neînţelepte cuvinte grăieşti tu, căci, cu ce s-a înşelat fiica noastră? Şi ce răutate vezi într-însa?

Împăratul a răspuns: "Crede în Hristos şi de zei se leapădă".

Zis-a împărăteasa: "Zeii cei ce n-au făcut cerul şi pământul, să piară; iar fiica mea s-a învrednicit slavei împăratului Hristos, Cel ce a chemat-o la viaţa veşnică".

Atunci împăratul, mâniindu-se, a poruncit să dea afară din palat pe împărăteasă, iar una din slujnice, alergând, a spus fecioarei Irina. Ea, sculându-se, a mers şi a stat înaintea tatălui său. Deci, dacă a văzut-o pe ea împăratul, s-a plecat în jos, căci îi trecea mânia din inima sa, fiind pornit de diavolul şi a zis Sfânta Irina către tatăl său: ***"Pentru ce este întristată faţa ta, o, tată? Împărăţia ta este în pace, război nu ai înaintea ta, eu, fiica ta, am venit la tine. Deci, de unde este asupra ta această mâhnire?"***

Iar împăratul i-a răspuns: "Mai bine mi-ar fi fost mie, de nu te-aş fi născut, pentru că pentru tine am făcut acel prea luminat stâlp; iar pe zeii mei cei de aur i-am pus ca să te păzească. Asemenea am pus mese, paturi şi scaune împodobite cu aur, iar tu mi-ai răsplătit cu rele în loc de bune".

Iar ea a zis: ***"Spune-mi, tată, ce rău ţi-am făcut eu?"***

Şi a zis împăratul: "Oare nu puţin rău este acesta, că numeşti pe Hristos Dumnezeu, iar de zeii mei te lepezi?"

Zis-a Sfânta: ***"Nimic n-am făcut rău, tată, căutând spre Hristos, adevăratul Dumnezeu şi punându-mi nădejdea spre El, iar nu spre idolii tăi".***

Împăratul cu glas groaznic, a zis: "Penelopi, jertfeşte zeilor!"

Răspuns-a Sfânta: ***"Nu-mi întoarce numele meu, că nu sunt Penelopi, ci mă numesc Irina; căci acest nume mi s-a pus mie de înger în vedenie şi de preot, prin Sfântul Botez".***

Iarăşi i-a zis împăratul cu mânie: "Rod străin, iar nu al meu, jertfeşte zeilor!"

A răspuns Sfânta Irina: ***"Nu voi jertfi diavolilor celor ce te pornesc pe tine la mânie şi care sunt pricinuitori focului veşnic, cel pregătit păgânilor".***

Iar împăratul s-a tulburat de mânie mare şi a poruncit s-o arunce legată în picioarele unor cai sălbatici, ca s-o calce. Fecioara fiind aruncată, a mers împăratul singur la cai, vrând să-i vadă moartea ei. Dar iată un cal mai sălbatic decât ceilalţi,

dezlegându-se din legături, deodată s-a repezit asupra împăratului şi apucându-i cu dinţii mâna cea dreaptă a împăratului, a smuls-o din umăr şi sfâşiindu-l, l-a omorât. Iar după aceea a stat blând la locul lui; asemenea s-au făcut blânzi ca mieii şi ceilalţi cai, fără a vătăma pe Sfânta Irina.

Calul care omorâse pe împărat, din porunca lui Dumnezeu, luând glas omenesc, fericea pe Sfânta Muceniţă, astfel: *"Fericită eşti tu, porumbiţa lui Hristos, care ai călcat pe vrăjmaşul şarpe. Tu eşti minunată pe pământ, la ceruri vei fi cinstită cu dragoste; tu te vei număra cu drepţii, unde te aşteaptă lumina cea veşnică şi cămara Mirelui Celui fără de moarte, ca pe o fecioară înţeleaptă şi vitează. Deşi eşti femeie cu trupul, dar cu duhul arăţi lupta cea bună".*

Deci, dezlegându-l din legături, Sfânta Irina cu rugăciunea a înviat pe tatăl său cel mort şi a tămăduit mâna lui. Atunci împăratul, împărăteasa şi toată casa lor şi mult popor, ca la trei mii, au crezut în Hristos. Nu după multă vreme, împăratul, lăsându-şi împărăţia ca să poată sluji mai liber lui Hristos, s-a aşezat cu soţia şi cu casnicii săi în acel turn, pe care l-a zidit pentru fiica sa. Iar ***Sfânta Irina a rămas în cetate, învăţând poporul şi aducând pe mulţi la Hristos Dumnezeu, petrecând în casa celui dintâi învăţător al său, bătrânul Apelian.***

După acestea a luat împărăţia cetăţii Macedoniei alt împărat, cu numele Sedechie. Acela, înştiinţându-se despre Sfânta Irina, a chemat pe bătrânul Apelian şi l-a întrebat: "La tine este fecioara, fiica împăratului?"

Răspuns-a Apelian: "La mine este, împărate".

Împăratul a zis: "Nu ştii ce gândeşte ea?"

Răspuns-a bătrânul: "Gândul ei este ca şi al meu şi al tuturor celor ce ştiu pe Dumnezeu Cel adevărat. În toate zilele posteşte până seara, iar seara mănâncă o bucată mică de pâine şi bea un pahar de apă. Altă masă nu ştie. Pat nu are, ci se odihneşte puţin pe pământ, ziua şi noaptea petrecând în rugăciuni către Dumnezeu şi îndestulându-se cu citirea dumnezeieştilor cărţi".

Auzind împăratul acestea s-a minunat şi trimiţând pe eparhul său, a adus-o la sine cu cinste.

Venind fecioara la el, i-a zis: ***"Bucură-te, împărate!"***

Răspuns-a împăratul: "Bucură-te şi tu, fiică luminată".

Zis-a fecioara: ***"Pentru ce m-ai chemat?"***

Împăratul a răspuns: "Să şedem şi să vorbim cele de pace şi de dragoste".

Fecioara a zis: ***"Eu citesc în Sfânta Scriptură că: În adunarea deşertăciunilor nu voi şedea şi cu călcătorii de lege nu voi umbla".***

A zis împăratul: "Dar oare noi suntem călcători de lege?"

Sfânta a răspuns: ***"Tot păgânul, care nu ştie pe adevăratul Dumnezeu şi se închină idolilor, este călcător de lege".***

Zis-a împăratul: "Mă sileşti să te muncesc fără voia mea, necruţându-te pe tine, care eşti fiica împăratului".

Sfânta Irina a răspuns: ***"Apoi pentru ce mai zăboveşti, îndeletnicindu-te cu vorba? Ci începe a mă munci, căci sunt gata de toate muncile pentru Dumnezeul meu".***

Împăratul a zis: "Fecioară, lasă toată bârfirea şi jertfeşte zeilor".

Sfânta a răspuns: ***"În zadar te mânii, împărate, întărâtat fiind de satana. Să ştii cu adevărat, că nu voi sluji diavolului, nici nu-mi voi cruţa trupul meu pentru Hristos Domnul meu!"***

Împăratul, umplându-se de mânie, s-a sfătuit cu eparhul cum ar putea s-o omoare. Deci, mai întâi săpând o groapă adâncă şi umplând-o de şerpi, de vipere, de vasilişti şi de tot felul de târâtoare, a aruncat pe Sfânta fecioară acolo, unde a petrecut zece zile vie şi sănătoasă, pentru că îngerul Domnului s-a pogorât cu ea în groapă şi a păzit-o nevătămată, iar târâtoarele toate au murit.

Înştiinţându-se împăratul că muceniţa este vie în groapă, s-a minunat şi i se părea căci cu vrăjile a fermecat şi a omorât pe acei şerpi. Deci, poruncind s-o scoată din groapă, a şezut la judecată şi a zis către dânsa: "Jerfeşte zeilor, care te-au cruţat, pentru că au omorât şerpii, iar pe tine te-au păzit vie, ca să cunoşti puterea şi bunătatea lor şi să te închini lor".

Sfânta a răspuns: ***"O, nebunule şi amăgitule de satana, cel călcat de mine, crezi că zeii cei de lemn sau de piatră pot să omoare şerpii? Ci, tu degrabă vei cădea în groapa cea de dedesubt a iadului, împreună cu zeii tăi, cărora le slujeşti şi te vei***

afunda în întunericul cel mai dinafară, cel pregătit ţie şi diavolului, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor".

Împăratul, suflând cu mânie, a chemat un lucrător de lemn şi a poruncit s-o taie cu un fierăstrău de fier. Deci, după ce a legat-o de un lemn s-o taie, fierăstrăul nu se atingea de trupul ei cel fecioresc, ci se îndoia ca de o piatră, apoi s-a frânt prin mijloc. Şi a adus alt fierăstrău, dar şi acela s-a frânt; iar cei ce tăiau, căzând singuri pe frânturile fierăstrăului, s-au tăiat şi au murit. După aceea, împăratul a poruncit să aducă al treilea fierăstrău mai ascuţit şi mai tare şi să taie pe fecioară peste coapsele ei. Deci, legând-o, au pus-o la pământ pe spate, punându-i o piatră mare pe piept, şi au început a-i tăia sfântul ei trup cu fierăstrăul; iar împăratul a râs şi a zis către muceniţă: "Unde este Dumnezeul tău? Să vină acum şi să-ţi ajute, dacă este putere într-Însul".

Zicând împăratul acestea, deodată s-au făcut fulgere şi tunete înfricoşate şi tulburare în văzduh; iar slujitorii care o tăiau cu fierăstrăul au murit. Împăratul de frică a fugit în palat, iar poporul a fugit şi s-a vărsat ploaie mare ca un râu, cu grindină cumplită, şi mulţi dintre oameni au căzut morţi, fiind ucişi de fulger, de tunet şi de grindină. ***În acel timp îngerul Domnului, pogorându-se, a prăvălit piatra aceea de pe pieptul sfintei, i-a tămăduit rana şi a ridicat-o sănătoasă. Această minune văzând-o poporul, opt mii de oameni au crezut în Hristos.***

După aceea, împăratul, iarăşi fiind pornit de diavolul, a prins pe Sfântă şi s-a sfătuit cu eparhul cum s-o piardă. Deci, au hotărât s-o omoare astfel: au legat-o de roata morii ca, întorcându-se roata s-o sfarme; după ce au dat drumul apei sub roată, apa s-a oprit ca împietrită şi n-a curs nici o picătură, rămânând Sfânta fără de vătămare.

Iar împăratul cu boierii lui strigau: "O, cât de mare este puterea acestei fermecătoare! Iată, a prefăcut firea apei într-o altă fire".

Poporul, care privea la o minune ca aceea, s-a ridicat împotriva împăratului şi a strigat cu glas mare, ocărându-l şi certându-l. Şi, luând pietre, a aruncat asupra lui şi l-a izgonit din cetate. El, ducându-se în patria sa, a mai trăit şapte zile şi a murit acolo de necaz, de mânie şi de ruşine.

După moartea lui Sedechie, Savah, fiul lui, vrând ca să răzbune necinstea adusă tatălui său, a adunat mare putere de oaste, ca la o sută de mii şi a mers cu război asupra cetăţii Macedoniei. Auzind cetăţenii că se apropie împăratul Savah, s-a temut şi a închis cetatea şi au zis către Sfânta Irina: "Pentru tine pierim".

Iar ea, poruncindu-le să nu se teamă, a ieşit împotriva împăratului celui ce venea, rugându-se lui Dumnezeu şi zicând: ***"Cel ce ai auzit oarecând pe robul Tău, Proorocul Elisei, ascultă şi rugăciunea mea şi loveşte nevăzut oştirea aceasta ce vine să piardă cetatea; orbeşte pe vrăjmaşii tăi, ca să cunoască că tu eşti adevăratul Dumnezeu!"***

Ascultând Domnul rugăciunea ei, îndată a lovit cu orbirea pe împărat şi pe toţi ostaşii ce erau cu dânsul. Înţelegând împăratul, că Irina a adus aceea orbire asupra lui şi a ostaşilor săi, a trimis cu rugăciune la dânsa, zicând: "Acum cunosc că este nebiruită puterea Dumnezeului tău. Deci, mă rog ţie, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine şi pentru ostaşii mei, ca să ne dea vederea".

Plecându-se Sfânta spre milă, a făcut rugăciuni către Stăpânul tuturor şi a căpătat vederea împăratul cu toţi cei ce erau cu el. Atunci a făcut pace cu cetăţenii, grăindu-le: "Să mă aveţi pe mine împărat, precum l-aţi avut pe tatăl meu; iar eu voi ierta necinstea ce aţi făcut tatălui meu".

Văzând cetăţenii puterea cea mare a împăratului, au făcut pace cu dânsul şi deschizând cetatea, i s-au închinat lui, primindu-l ca împărat al lor. După ce împăratul Savah a dobândit împărăţia şi s-a întărit într-însa, s-a pornit cu mânie contra Sfintei Irina, pentru că diavolul îl îndemna la acelea şi chemând pe muceniţă la dânsul, i-a zis: "Iert cetăţii greşeala aceea; iar asupra ta mă mânii, deoarece pentru tine s-a sculat poporul asupra tatălui meu cu ură şi l-a ucis cu pietre; însă de voieşti ca să fii şi tu iertată, fă-mi voia mea, adică, să aduci jertfe zeilor".

Iar Sfânta a ocărât pe împărat pentru nebunia lui şi l-a pornit mai mult spre mânie. Deci, a poruncit împăratul ca s-o arunce în temniţă, sfătuindu-se cu bo-ierii cum să o muncească.

Sfânta, şezând în temniţă şapte zile, i s-a arătat Hristos, zicându-i: "Nu te teme, fiică, că Eu, întărindu-te, sunt cu tine".

După aceea, împăratul, scoţând pe muceniţă din temniţă, a poruncit ca să-i bată în tălpi piroane de fier ascuţite şi, punându-i un sac plin de nisip în spate, să o izgonească până la un anumit loc, care era departe de cetate ca la cinci stadii. Deci, slujitorii punând frâu în gura sfintei, au dus-o acolo, izgonind-o iute ca pe un dobitoc. ***Sfânta alerga şi zicea către Dumnezeu: "Cu adevărat sunt ca un dobitoc la Tine, Doamne şi eu pururea cu Tine; ţinutu-m-ai de mâna dreaptă, cu sfatul m-ai povăţuit şi cu slavă m-ai primit".***

Căutând sfânta de-a dreapta sa, a văzut pe îngerii Domnului călătorind împreună cu dânsa şi s-a bucurat foarte. După ce a ajuns la locul numit şi când se întorcea spre cetate, slujitorii cu batjocură târau cu frâul pe muceniţă şi popor mult urmând, a văzut Sfânta înaintea sa pe un înger bătând pământul cu toiagul şi a zis în sine: ***"Iată, va să fie pierzarea vrăjmaşilor lui Dumnezeu!"***

După ce a ajuns la locul cel bătut de înger, deodată, desfăcându-se pământul, a înghiţit pe slujitorii muncitorului, cei ce duceau pe sfântă; iar ea a rămas dezlegată de frâu, sacul i-a căzut din spinare, piroanele i-au ieşit din picioare şi vindecându-se, umbla slăvind pe Dumnezeu.

Înştiinţându-se împăratul de aceasta, a zis: "Zeii au deschis pământul şi au pierdut pe slujitori de la această fermecătoare".

Însă unii se împotriveau, zicând: "Dumnezeu cel viu este cu Sfânta Muceniţă Irina!" Iar alţii batjocoreau pe Sfânta fecioară.

Venind îngerul cel ce deschisese pământul, a ucis cu moarte năprasnică pe mulţi necredincioşi, ca la zece mii, iar cei ce rămăseseră, strigau: "Dumnezeul Irinei, miluieşte-ne pe noi, pentru că credem în Tine şi scăpăm la Tine!" Deci, au crezut în acea vreme ca la treizeci de mii de suflete.

Împăratul, necrezând, l-a lovit şi pe el îngerul lui Dumnezeu şi a pierit cu sunet, ticălosul.

Sfânta făcea în cetate multe minuni cu puterea lui Hristos, pentru că nu numai pe bolnavi îi tămăduia, curăţa leproşii şi izgonea diavolii din oameni. Ci şi pe un tânăr mort, ai cărui părinţi plângeau cu amar, l-a înviat cu rugăciunea şi a adus la Hristos cam cincizeci de mii de suflete.

Cu porunca lui Dumnezeu a venit în cetate Sfântul Timotei preotul, cel care a botezat-o pe Sfânta Irina, pe care văzându-l, Sfânta s-a bucurat şi i s-a închinat. Luând pe acel preot şi pe tot poporul cel ce crezuse în Hristos, s-a dus la turnul unde locuia tatăl şi mama sa, slujind în linişte lui Dumnezeu şi acolo au primit Sfântul Botez toţi cei ce crezuseră în Hristos.

Sfânta Irina a petrecut în cetatea Macedoniei trei ani, învăţând şi încredinţând popoarele.

După aceea s-a dus la altă cetate ce se numea Calinic, (sau Calipoli) unde era împărat Numerian, ruda lui Sedechie şi a lui Savah, împăraţii cei dintâi. Când Numerian făcea praznicul spurcatei zeiţe Artemida, aducând jertfe idolului ei, Sfânta Irina, stând în faţa lui, l-a mustrat pentru păgânătatea lui şi a mărturisit pe Hristos adevăratul Dumnezeu.

Atunci împăratul a zis către boierii săi: "Această fecioară este asemenea la faţă şi la stat cu tatăl său, Liciniu, dar fiii cei răi mâhnesc pe părinţi; pentru că după răutăţile acestei fecioare, tatăl ei cel bun s-a lipsit de împărăţie. Aceasta a fost pricinuitoare de moarte a fratelui meu, Sedechie şi pe Savah, fiul lui, după cum am auzit, l-a omorât cu vrăjile ei. Deci, fecioara aceasta este cu adevărat pierzătoare de împăraţi".

Apoi s-a întors către Sfânta şi a zis: "Ce zici, vrăjitoare, vei jertfi oare zeilor sau încă vei mai petrece în socoteala ta cea pierzătoare?"

Sfânta, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, a răspuns: "Eu voi jertfi jertfă de laudă Dumnezeului Celui de sus, iar diavolilor tăi şi idolilor celor neînsufleţiţi ai tăi, nu voi aduce jertfă. Cele ce le grăieşti pentru împăraţi, să ştii cu adevărat că Dumnezeul meu, Cel ce stăpâneşte viaţa şi moartea, le-a poruncit lor să moară, iar nu mie. Teme-te şi tu de Dumnezeul meu, că puţine sunt zilele tale şi degrabă te va ajunge sfârşitul tău".

Auzind împăratul acestea, s-a aprins de mânie şi scrâşnind din dinţi, a răcnit ca un leu şi îndată a poruncit să se ardă trei boi de aramă, zicând: "Dacă într-un bou va birui puterea focului cu vrăjile, apoi să se arunce în celălalt, iar dacă şi într-acela aceeaşi va face, apoi să se arunce întru al treilea! Şi s-a făcut aşa. După ce au ars acei boi de aramă şi i-a roşit ca pe un cărbune, a aruncat pe Sfânta într-un bou şi se ruga în dânsul, strigând: ***"Dumnezeule, grăbeşte spre ajutorul meu, ceea ce pătimesc pentru numele Tău cel sfânt!""*** Şi s-a arătat ei îngerul Domnului, spunându-i să nu se teamă şi răcorindu-i acea văpaie.

Iar poporul cârtea contra împăratului, zicând: "În zadar ai pierdut tinereţile cele frumoase ale fecioarei acesteia". Deci, după ce s-a răcorit arama, s-a aflat Sfânta vie şi sănătoasă, neavând nici o vătămare de foc. Şi a zis împăratul către cei ce stăteau de faţă: "Au nu v-am zis vouă că este fermecătoare fecioara aceasta! Oare cum a stins focul? Aruncaţi-o pe ea în celălalt bou".

Şi a aruncat pe Sfânta în al doilea bou. Dar şi acela răcorindu-se, a aruncat-o în al treilea şi îndată acel bou, cu porunca Atotputernicului Dumnezeu, s-a pornit din

loc, ca fiind viu şi a umblat un sfert de stadie. Şi iarăşi s-a întors la locul său şi a crăpat şi dintr-însul a ieşit Sfânta Muceniţă întreagă. Poporul, văzând o minune ca aceea, cu mare glas strigă: "Mare eşti Dumnezeul Irinei, miluieşte-ne pe noi după mare milă Ta, Tu eşti Dumnezeul nostru Cel tare şi puternic, Care faci minunate şi prea slăvite minuni!"

Şi au crezut în Hristos ca la zece mii de suflete. Deci, împăratul petrecea nu numai întru necredinţă, ci şi pe Dumnezeu Cel Preaînalt hulea şi fiind lovit de îngerul cel nevăzut a lui Dumnezeu, s-a îmbolnăvit de moarte. Iar mai înainte de a muri, a poruncit eparhului său, Babodon, ca în multe feluri muncind pe Irina, să o ucidă cu cumplită moarte. Şi a pierit acel ticălos împărat, iar ***Sfânta a petrecut în cetatea aceea câteva zile, învăţând poporul credinţa cea întru Hristos, tămăduind toate neputinţele; iar preotul Timotei, mergând acolo, a botezat pe cei ce credeau.***

Eparhul, văzând cum că tot poporul cetăţii ţine cu Sfânta Irina, s-a temut să o muncească acolo, ca să nu se facă gâlceavă şi tulburare în popor pentru dânsa. Deci, s-a dus într-altă cetate, care se numea a lui Constantin; iar pe muceniţă a poruncit ostaşilor să o prindă şi legată să o ducă după dânsul. El, mergând în cetatea aceea, a şezut la judecată şi punând pe Sfântă în faţa sa, a zis către dânsa: "Oare ştii, că putere îmi este dată mie asupra ta? Deci, apropie-te de zeii noştri şi adu-le jertfe, ca să nu te muncesc cu cumplite munci".

Răspuns-a sfânta: ***"Ascultă, eparhule! Toate muncile câte vei putea să le afli, pune-le asupra mea şi vei vedea puterea Dumnezeului meu!"***

Atunci eparhul a poruncit ca să aducă un grătar de fier şi punând pe muceniţă pe grătar, s-o lege cu lanţuri de fier şi să-i pună împrejur mulţime de lemne şi să le aprindă. După ce s-a aprins focul, eparhul a poruncit ca să toarne peste muceniţă untdelemn, untură şi smoală şi astfel, arzând Sfânta mult timp, străluceau legăturile şi lanţurile cele de fier ca un cărbune aprins. Iar Sfânta a rămas nevătămată şi fiind în rouă răcoroasă, cânta, slăvind pe Dumnezeu.

După aceea s-a dezlegat de înger din fiarele acelea şi a ieşit sănătoasă, lucru care, văzându-l eparhul şi cei ce erau cu dânsul, s-au mirat foarte mult. Deci, eparhul, căzând la picioarele ei, i-a zis: "Roaba Dumnezeului Celui adevărat, mă rog ţie, să nu mă pierzi pe mine, precum ai pierdut pe ceilalţi împăraţi; căci şi eu cred în Fiul lui Dumnezeu şi voiesc să fiu creştin". ***Astfel, a crezut eparhul Babodon şi împreună cu dânsul popor mult şi a adus acolo îngerul lui Dumnezeu pe Timotei preotul şi s-a botezat de dânsul toţi cei ce au crezut.***

Sfânta Irina, petrecând în cetatea aceea cincizeci de zile, a ieşit de acolo şi a fost prinsă de ostaşii împăratului Savorie, care împărăţea în Mesemvria, cetate a Traciei şi au dus-o la dânsul, căci acel împărat, auzind de cele făcute de dânsa, căuta să o prindă. ***El, văzând pe Sfânta, s-a umplut de mânie şi a ucis-o cu sabia. Şi a fost îngropată afară din cetate.***

Deci, a zis împăratul: "Lucruri înfricoşate s-a auzit de fermecătoarea aceea; căci pe împăraţi i-a ucis cu farmecele sale, iar acum pentru ce n-a putut să mă ucidă pe mine, ci eu am ucis-o pe ea? Unde este dar Hristos, ajutorul ei? Pentru ce nu a izbăvit-o din mâinile mele?"

Astfel, ocăra necredinciosul împărat puterea lui Hristos şi se lăuda, ca unul ce a biruit. Dar puterea cea mare a lui Dumnezeu, ce lucru nu poate să facă? Deoarece, în vremea morţii Sale celei de voie şi ocărită de iudei, multe trupuri ale sfinţilor celor adormiţi le-a înviat şi a intrat în sfânta cetate şi s-a arătat multora. Acela, au nu putea şi pe această Sfântă s-o învieze din morţi, ca să intre în Mesemvria şi să se arate împăratului? ***Însă, cu adevărat, puternic este Hristos, Dumnezeul nostru în cer şi pe pământ şi toate câte le voieşte le face, fiindcă a trimis pe îngerul Său şi a sculat-o pe ea vie din groapă şi a zis către dânsa îngerul Domnului: "Măcar că ţi-ai sfârşit nevoinţa pătimirii tale şi ţi se cădea de acum să te odihneşti, pentru că fericită eşti şi desăvârşită la cer, dar ca să nu se laude păgânătatea şi fărădelegea, ca şi cum ar fi biruit puterea Dumnezeului nostru, să intri în cetate ca să te vadă pe tine vie şi să se ruşineze toţi ocărâtorii cei păgâni şi să cunoască pe Dumnezeul nostru Atotputernic! Şi nu vei mai pătimi de acum înainte nici un rău de la nimeni".***

Deci, Sfânta a intrat în cetatea Mesemvria, ţinând o stâlpare de măslin în mâinile sale. Iar când au văzut-o cetăţenii, s-au umplut de negrăită spaimă şi de mirare şi au alergat la dânsa tot poporul, strigând cu glas mare: "Minunat este Dumnezeul Irinei şi nu este altul afară de Acela!" Şi a spus împăratului că Irina s-a sculat din morţi; iar el s-a temut foarte şi văzând-o pe ea, a căzut la picioarele ei, zicând: "Acum am cunoscut, că mare Dumnezeu ai! Deci, mă rog ţie să petreci în cetatea noastră şi să ne faci pe noi creştini".

Sfânta a petrecut între dânşii şaptezeci de zile, învăţându-i Sfânta Credinţă şi toţi au crezut în Hristos. Deci, venind cu porunca lui Dumnezeu fericitul Timotei preotul, a botezat pe împărat şi pe tot poporul lui. După aceea s-a dus de acolo în patria sa, în cetatea Macedoniei, unde a aflat pe tatăl său adormit întru Domnul şi a plâns lui Dumnezeu, rugându-se pentru dânsul. Acolo a petrecut vreme puţină cu maica sa şi s-a răpit de un nor, care a dus-o în Efes. Şi, umblând

apostoleşte prin cetate, propovăduia pe Hristos, făcând minuni prin tămăduirea a diferite neputinţe şi pe mulţi îi întorcea de la idoli către Hristos.

După multă vreme a venit acolo la dânsa bătrânul Apelian, fiind trimis de Dumnezeu, cel ce i-a fost ei altădată învăţător şi de care Sfânta s-a bucurat mult. După câteva zile a zis către popor: ***"Bucuraţi-vă, fraţii mei, şi pacea lui Iisus Hristos să fie cu voi! Mângâiaţi-vă, veseliţi-vă întru Domnul nostru şi să fiţi tari în credinţă; iar eu mă voi duce de la voi, mulţumindu-vă că m-aţi primit pe mine cea străină. Dar să ştiţi, că tot cel ce primeşte pe cel străin, prieten se face cerescului Dumnezeu".***

Şi cetăţenii grăiau între dânşii: "Unde se duce învăţătoarea noastră?"

Unii ziceau: "Au doară vrea să se odihnească întru Domnul?"

Iar alţii grăiau: "Vrednică este aceasta lui Dumnezeu şi de aceea se va lua de la ochii noştri, deoarece noi suntem păcătoşi".

A doua zi, Sfânta Irina, luând pe bătrânul Apelian şi pe şase bărbaţi cucernici, s-a dus cu dânşii după cetate şi aflând într-o piatră un mormânt nou deşert în care nimeni n-a fost pus niciodată, a intrat în acel mormânt şi a zis către Apelian şi către ceilalţi bărbaţi: ***"Acoperiţi-mă bine deasupra cu această piatră, ca nimeni altul să nu mă poată descoperi, până a patra zi".*** Sărutând, cu cea mai de pe urmă sărutare, pe Apelian şi pe bărbaţii cei ce erau cu dânsul, s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci şi s-a culcat; iar bărbaţii au pus piatra cea mare deasupra mormântului şi s-au întors în cetate.

A patra zi, mergând la mormânt Apelian cu aceiaşi bărbaţi, n-au mai găsit trupul Sfintei Irina şi s-au gândit între dânşii, cum că a mutat-o pe ea Hristos Dumnezeu în Rai. Ducându-se în cetate, au spus aceasta poporului. Atunci, au alergat mulţi la mormânt şi văzându-l deşert, s-au minunat şi au slăvit pe Dumnezeu cu spaimă. ***Astfel a fost viaţa şi pătimirea fecioarei Irina, cea de neam bun; în acest fel au fost nevoinţele miresei lui Hristos.***

După cum s-a zis, ea a stat la întrebare mai întâi înaintea tatălui său Lichinie, apoi a lui Sedechie şi a lui Sedah fiul lui; după aceea înaintea lui Numerian şi a eparhului Babodon; iar la sfârşit, înaintea lui Savorie. ***Cetăţile în care a pătimit sunt acestea: Macedonia, patria sa, Calinica sau Calipoli a lui Constantin şi Mesemvria cea din Tracia. Şi s-a odihnit întru Domnul în Efes, în cinci zile ale lunii mai şi stând înaintea lui Hristos, se roagă pentru toată lumea.***

Acestea le-a scris bătrânul Apelian, slăvind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe Dumnezeu Unul în Treime, căruia I se cuvine cinste şi închinăciune de la oameni, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Notă - Este de trebuinţă a se şti şi aceasta, cum că tatăl Sfintei Irina, împăratul Liciniu, nu a fost acel Liciniu, care mai pe urmă a fost părtaş la împărăţie cu marele Constantin, cel ce a avut de soţie pe sora lui Constantin şi a stăpânit toate părţile răsăritului, ci altul cu acelaşi nume, care a fost mai înainte cu mulţi ani, împărat al unei cetăţi ce se numea Maghedoe, care este în hotar cu Macedonia, precum şi Sfânta Scriptură s-a obişnuit a numi împărăţi pe stăpânitorii fiecărei cetăţi. Acest lucru este arătat în cartea Facerii, în capitolul paisprezece. Nişte împăraţi ca aceştia sunt mai ales împăraţi, decât împăraţi, precum a fost şi acest Liciniu, tatăl Irinei, deoarece în prolog, este scris Vasilisc, iar nu Basileus, adică împăraţi iar nu împărat.

Deci, cum că acest Liciniu este altul decât Liciniu cel care a împărăţit împreună cu Constantin, este arătat aici. Acela avea de soţie pe sora lui Constantin, cea cu numele Constanţia, iar acesta avea pe cea de un nume cu dânsul, Licinia. Acela petrecea în cetatea Nicomidiei, iar acesta în Maghedon. Acela a pierit întru păgânătate, iar celălalt s-a sfârşit cu cinste întru creştinătate. Acela a fost după trei sute de ani de la naşterea lui Hristos, iar acesta a petrecut la întâia sută de ani, aproape de zilele apostolilor, pentru că preotul Timotei, cel ce a botezat pe fiica lui, Sfânta Irina, a luat învăţătura şi preoţia de la Sfântul apostol Pavel.

(Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei mare muceniţe Irina)